

²⁰De *eljön Sionhoz a Megváltó, Jákób megtérő bűnöseihez! – így szól az ÚR.*

²¹*Ilyen szövetségem van velük – mondja az ÚR: Lelkem, mely rajtad nyugszik, és ígéim, amelyeket szádba adtam, nem fogynak ki a szádból, utódod szájából és utódod utódainak a szájából, mostantól fogva mindörökké – mondja az ÚR.*

Ünnepló gyülekezet!

Eljön a Megváltó! Eljött a megváltó! A megváltó el fog jönni! Jelen, múlt és jövőidő ért össze azon a Betlehemi Szent estén, melyet ebben az idejű műsorban is igyekeztünk megjeleníteni.

A Múlt, amelyben ígéretek hangoztak, ahogyan ez a mai alapige is: *eljön Sionhoz a Megváltó, Jákób megtérő bűnöseihez!* Próféták szólaltak meg a műsorunk elején, akik hirdették, hogy Isten küld valakit. Valakit, aki szabadulást hoz, valakit, aki megoldást kínál minden gondra bajra. Valakit, aki mindent feláldoz, azért, hogy Istenhez vezessen.

De a próféták jövődölései azt is megmutatják, hogy Istennek volt egy terve, egy terv, ami már a kezdetektől készen volt, ami a megoldást nyújtotta. De ugye, milyen is az ember. A felkínált ajándékot nehezen fogadja el. Ha valaki azt mondja, hogy én megoldást kínálok a problémádra, akkor bizalmatlanul méricskéljük. Miért? Ki vagy te? Isten mindent elmondott előre. Több száz évvel Jézus születése előtt le volt már írva minden attól kezdve, hogy Betlehemben születik meg, odáig, hogy a kezét és a lábát átszúrva hal majd meg, de még azt is elmondták a próféták, hogy a halál nem tarthatja őt fogva. Szóval minden ismert volt, már csak az nem, hogy mikor jön. Ezt nem árulta el Isten. Valahogy az idővel ő így van. Biztos azért, mert nála az idő máshogy számolódik. Ami nekünk néhány óra, az neki akár több száz év, vagy ami nekünk több évtized, neki csak egy pillantás. Isten ideje más, de eljött az a pillanat is, amikor elküldte a fiát ebbe a világba, amikor az ő ideje és a mi időnk találkozott. (Filozófia)

Amikor gyerekek voltunk, és valami miatt otthon maradtunk néhányszor előfordult, hogy anyukánk átszaladt a nem messze lévő iskolába, hogy ebédet hozzon. Addig ketten otthon voltunk kis öcsémmel. Beültünk az ablakba és vártuk, hogy leteljen az a kb. 10 perc, hiszen ennyit ígért édesanyánk. De az idő telt és édesanyánk pedig sehol. Minden járókelőben őt véltük felfedezni. Jön már? Nem ő az! Késik? Most mit csináljunk! Sírjunk! És sírásba kezdtünk. Bár valószínűleg tudtuk, hogy ez nem fogja meggyorsítani azt, hogy édesanyánk megérkezzen, de hátha mégis meghallja és jön, siet. Természetesen édesanyánk megérkezett, egy másik úton jött, nem láthattuk az ablakból, egy gyorsabb úton. És bár csak 8 perc telt el, de nekünk egy örökkévalóságnak tűnt a várakozás. Na valahogy így várták a szabadító eljövételét is. Isten megígérte, hogy elküldi, akkor hol késik már, mikor jön? Az idő telik, de csak nem érkezik. Aztán azon a több mint kétezer évvel ezelőtti estén megérkezett. Eljött! Eljött, bár nem úgy, ahogyan számítottak rá sokan.

Mert bár a próféták megmondták – gyermek születik nekünk! De azért mégis... egy kis csecsemő, egy kis falucska kicsike istállójának, apró jászlabán? Ez azért már tényleg sok. Hogy tudna ez megmenteni? Hogyan tudna megszabadítani? Mi egy hadvezért vártunk, egy seregek élére álló szabadítót, egy szuperment, pókembert, Batmant... James Bondot, vagy Neot a Mátrixból... de nem, nem egy szuperhős jött, hanem egy piciny gyermek.

Persze tudjuk, a kicsiny fiúcska felnőtt, majd komoly tanítványi sereget toborzott, nagy csodákat tett, tanított és gyógyított. De azért ez sem volt egy sikertörténet. Mert sokan hitték ugyan, hogy ő az, akit Isten megígért, de mások kételkedtek benne. Hogyan lehetne ő? Még csak nem is király? Nincs is kardja. Uncsi. Szeretetről beszél: ilyeneket mond, hogy: úgy szerette Isten a világot... meg megtérésről beszél... azt se tudjuk mi az... Csakhogy – emlékszünk – Istennek terve volt. És Isten terve az volt, hogy egy kicsiny gyermeket küld, és Isten terve az is volt, hogy ez a kisgyermek felnőve sem lesz földi király. Miért? Sokkal jobb lett volna.

De nem! Mert Isten minden embert meg szeretett volna védeni, Isten számára nem csak néhány ember, akiket egy király elér – volt fontos, hanem mindenki, múltban, jelenben és jövőben egyaránt. Ehhez pedig nem egy földi király, nem egy szuperhős kell, hanem egy olyan uralkodó, aki mindenkire eljut.

Fontos azonban azt tudni, hogy Isten mitől akart megmenteni. Mert ezt sokan félreértik. Akik azt gondolják, hogy Isten egy ilyen segítő „izé”... aki, amikor baj van segít, ha bibis az ujjam pusztít rá, ha vacog a lelkem felmelegít, ha szomorú vagyok megvigasztal, ha beteg vagyok meggyógyít – akik így gondolkodnak nem jó úton járnak. Isten nem egy segítő „izé”. Tud segíteni... de Jézust nem ezért küldte el... Jézus sokaknak segített, de nem mindenkinek... mert az ő feladata más volt. Az ő feladata az volt, hogy megváltson. *Eljön Sionhoz a megváltó, Jákób megtérő bűnöseihez.* Szóval ő azért jött, hogy a bűnből mentsen ki.

Olyasmi ez, mint amikor megtudtuk, hogy van kullancs elleni oltás, azon gondolkodtunk beadassuk-e a gyerekeknek. Aztán beadattuk, mert már többször megcsípte őket a kullancs, és féltünk a következményektől,

hiszen elég szörnyű történeteket hallottunk. A védőoltás nem attól védi meg őket, hogy beléjük másszon a kullancs, hanem attól, hogy súlyos betegség érje őket. Jézus nem azért jött, hogy amikor elesünk ne törjön el a lábunk, hanem ő a bűn következményeitől ment meg. És ehhez elég egy apró pici oltás, azaz egy apró pici gyerek.

Az, hogy beoltassunk vele. Most nem kampányolni szeretnék bármilyen oltás mellett. Illetve egy mellett igen. Ez a „Jézus oltás” ez nagyon is fontos lenne, hogy mindenkinek meglegyen. Mert ezt egészen biztosan tudom, hogy megvéd a bűn következményeitől. Nem attól, hogy ne essek bűnbe, hanem, hogy ne legyen súlyos, ne legyen halálos rám nézve.

Még nem beszéltem a jövőről. A jövő, hogy Jézus eljön, visszajön. De ez a jövő nem a távoli valamikori jövő, hanem egy sokkal közelebbi. Mert Jézus eljöhet ma is. Hozzád. Eljöhet, ha közel engeded őt magadhoz.

És van még egy fontos dolog. Mert akik közel engedik magukhoz, akik beoltakoznak vele, azok már tovább is adják a jó hírt. Van megoldásom. Te is élj vele! Élj VELE!

A betlehemi mezőről a pásztorok ujjongva indultak útra, mert rátaláltak a próféták által megígért messiásra. Később a tanítványok ugyanezzel a lelkesedéssel indultak és hirdették, hogy feltámadt a halálból. Azután jöttek az őket követők, ők is továbbadták az örömhírt, aztán az ő tanítványaik, majd az ő utódjaik... és így tovább, míg el nem érkezünk hozzád. Te is, ahogyan én is valakin keresztül hallottál Jézusról. Lehet, hogy a szüleid, nagyszüleid, egy lelkész, egy barát, egy író, költő vagy egy ismeretlen volt, aki felhívta a figyelmedet Rá.

Így megy ez. Mert Istennek ez volt a terve: Mit is olvastunk: ²¹*Ilyen szövetségem van velük – mondja az ÚR: Lelkem, mely rajtad nyugszik, és ígéim, amelyeket szádba adtam, nem fogynak ki a szádból, utódod szájából és utódod utódainak a szájából, mostantól fogva mindörökké – mondja az ÚR.*

Ne te legyél az, akinél megszakad ez a lánc. Istennek terve van veled, ahogy énekeltük a műsor végén: *Tudja ő a nevedet, Más helyetted nem mehet, indulj bátran, terve van veled.* A terve az, hogy add tovább az örömhírt. Ahogyan a gyerekek tették a műsorban. Hiszen ők elmondják: *Messze földön minden népek, halljátok: Örök Isten örömhírt küld hozzátok. Nem akarja bűnben való vesztünet, Fiát küldte, hogy megváltson bennünket.*

Ez a karácsony más lehet, mint a többi! Kifele az ajtónál nem fogok kezet nyújtani. (Járványügyi intézkedés). De más valaki nyújtja feléd a kezét: a betlehemi Kisgyermek: Jézus Krisztus szeretne veled hazamenni, egészen kicsi helyet foglal, de óriási változásokat hoz. Elviszed-e magaddal? Befogadod-e őt?